
Takács Zsuzsa

A ZÖLD BÁRSONYFOTEL

Ismertem mind a kettőt.
Tudok a nevüket összeláncoló
szerelemről, melynek egyikük
a kábítószerélvezők bamba vigyorával
megadta magát, s mely szenvedély iránt
a másikukban heves viszolygás támadt.
De nem zavarják immár egymás köreit.
Mind a ketten halottak.
Halott, klasszikus költők.
S ez jókedvre hangolhat engem is,
nemcsak őket. A szenvedély és az unalom,
akár az ágakról lassan leváló lomb,
arcunkról lefonnyad.
Mért ne gondolhatnék én is
könnyű szívvel a zöld bársonyfotelra?
Mikor a kétségbeesés éjszakáján
újra és újra bemásztak hozzám
a kitámasztott redőnyön, a kitárt
ablakon a gyilkos gondolatok.
De nyitva kellett tartanom az ablakot,
mert mintha tömegek ültek volna
a szőnyegen, elfogyott
a levegő és fulladoztam. Ó, szomj!
Egyszerre éltem kettőjük helyzetét.
Kértem egy deci rumot, képzeletben,
és lerogytam a borfoltos asztal
mellé. Hogy mer szerelmet vallani
ez a törpe, gondoltam egy bizonyos
úrról, és: mi közöm a reménykedéséhez,
mely, mint mondja, élteni,
s hogy él vagy hal? De ott volt
a másik, a távhívásomra felelő
unott hang: „Kérlek, csak röviden!”
és mindezt egy nyaktalan,
kopaszodó nő miatt!
Hová lettek most szőnyegemről
az érzéketlen, bábész tömegek?
Honnét a beáradó, jelentés nélküli,
balzsamos levegő, mely tücsökszót
hoz, de édes álmot nem ígér?
A fotelba visszavánszorgó kísértet
verset olvas és emlékezik.